

Arrest

nr. 182 912 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 september 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, dient op 27 september 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 27 juni 2008 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 22 januari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 26 juni 2009 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 29 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 9 november 2010 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 65 234 van 29 juli 2011 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 24 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 26 juni 2009 onontvankelijk is.

Bij arrest van de Raad nr. 65 056 van 25 juli 2011 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 9 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet van 29 oktober 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 123 439 van 30 april 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 10 oktober 2012 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 24 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarin de aanvraag van 26 juni 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 123 437 van 30 april 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 24 oktober 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 1 juli 2013 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 4 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 123 438 van 30 april 2014 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 4 september 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen. Bij arrest van de Raad nr. 123 442 van 30 april 2014 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 2 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 26 juni 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 166 214 van 21 april 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 2 juni 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 166 215 van 21 april 2016 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 17 juli 2015 wordt verzoeker aangetroffen en wordt er een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 18 juli 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 25 augustus 2016 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 2 september 2016 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 26 juni 2009 op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 196 147.

Op 2 september 2016 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: N., S. Geboortedatum: (...)1983 Geboorteplaats: C.-F. Nationaliteit: Angola wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.07.2015."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van artikel 7, eerste lid, 1°, artikel 9ter, artikel 74/13 en artikel 74/14 §3,4° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Schending van de hoorrecht van art. 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van artikel 3 EVRM.

Eerste onderdeel,

Het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Er is geen enkel motief in dit kader.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de bestreden beslissing.

Ondergeschied,

Zelfs zo een verzoek tot medische regularisatie wordt afgewezen, quod non, belet dit niet dat de gezondheidstoestand autonoom dient onderzocht te worden in het kader van de beslissing over een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing doet dit niet.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest nr. 166 215 van 21 april 2016 van de RvV (zie stuk), waar met betrekking tot een volledig gelijkaardig bevel genomen opzichts verzoeker op 2 juni 2014 beslist wordt tot de nietigverklaring op basis van schending van artikel 74/13 vreemdelingenwet (punt 2.2.- 2.6. arrest, gevoegd in de stukken).

Verzoeker sluit zich aan bij deze motivering.

De bestreden beslissing negeert volledig (het bestaan van) dit arrest.

Tweede onderdeel,

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing bevel om het grondgebied te verlaten na een procedure 9ter Vw.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat art. 9ter Vw. een vorm van subsidiaire bescherming is en art. 9ter de facto een omzetting is van art. 15 van RL 2004/83.

De bestreden beslissing houdt een beslissing tot verwijdering in, gelet op het artikel 1,6° van de Vreemdelingenwet.

Dat een bevel om het grondgebied te verlaten (de hier bestreden beslissing) een terugkeerbesluit is in de zin van RL 2008/115.

Bijgevolg is richtlijn 2008/115/EG van toepassing, conform de artikelen 2 en 3 ervan.

Zodra een Europese richtlijn van toepassing is moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de hogere normen die van toepassing zijn in het gemeenschapsrecht.

Dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoeker het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen ". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoeker betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoeker wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoeker niet betwist. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan

te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dit hoorrecht is - in tegenstelling tot de klassieke opvatting van hoorrecht - van zeer algemene aard, en houdt de facto in dat de bestuurde steeds gehoord moet worden wanneer een bestuur hiertoe verplicht is en in ieder geval wanneer men van plan is een beslissing te nemen te zijnen nadele, bijvoorbeeld bij het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

Dat verzoeker bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoeker verwijst naar het middelen van zijn verzoekschrift strekkende tot nietigverklaring van de beslissing 9ter waarin hij kritiek geeft op de beslissing 9ter (stuk 2):

"Verzoeker verwijst naar de gevoegde stukken uitgaande van de gespecialiseerde artsen.

Wanneer het hoorrecht zou gerespecteerd geweest zijn zou het standpunt van de behandelende artsen en de actualiteit ervan voorgelegd zijn en dit zou voorzeker tot een andere beslissing aanleiding hebben kunnen geven. Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn hadden zijn behandelende artsen dit standpunt naar aanleiding van het horen naarvoor gebracht.

Verder verwijst verzoeker naar het eerste en tweede middel van dit verzoekschrift waarin hij kritiek geeft op de beslissing en op het advies van de arts-adviseur. Er werd een beslissing genomen zonder verzoeker te horen over het advies van de arts-adviseur, dat zelf was genomen zonder respect van de in het eerste en tweede middel ontwikkelde bepalingen.

Wanneer verzoeker zou gehoord geweest zijn zou opgemerkt geweest zijn dat de geraadpleegde specialisten stellen dat het gaat om een levensbedreigende ziekte en dat de medische zorgen noodzakelijk zijn.

Dit zou zeker invloed gehad hebben op de beslissing, minstens mogelijk invloed kunnen gehad hebben.

Verzoeker meent dat mocht gedaagde hem hebben gehoord hij de bovenstaande kritiek op de beslissing 9ter had kunnen uitten hetgeen mogelijks tot gevolg had kunnen hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen.

Doordat verzoeker deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd. "

Verzoeker meent dat mocht gedaagde hem hebben gehoord hij de bovenstaande kritiek op de beslissing 9ter had kunnen uitten hetgeen mogelijks tot gevolg had kunnen hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen.

In het kader van het hoorrecht dienden bijgevolg de argumenten inzake de medische regularisatie op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet en op basis van artikel 3 EVRM onderzocht te worden. Dit gebeurde niet.

Doordat verzoeker deze juridische argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in art. 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel,

Op basis van artikel 74/14 §3,4° vreemdelingenwet geeft het bevel een termijn van nul dagen om het grondgebied te verlaten.

Er wordt gesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.7.2015.

Verzoeker verwijst in dit verband naar het procedureverloop inzake de aanvraag 9ter vreemdelingenwet, zoals vermeld in het feitelijk gedeelte.

Door de diverse arresten van nietigverklaring van de RvV inzake de weigeringen aanvraag 9ter? werden ook de bevelen die naar aanleiding van die weigeringen werden gegeven, vernietigd, minstens verwerkt. Ook het bevel van 18.7.2015 dient als verwerkt te worden beschouwd, minstens door de twee arresten die op 21 april 2016 door de RvV werden uitgesproken.

Dat bevel kan bijgevolg geen grondslag meer vormen voor het bepalen van een nultermijn voor het hier

bestreden bevel.

Minstens en alleszins wijst verzoeker er op dat artikel 74/14 § 3,4° vreemdelingenwet een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid inhoudt; verwerende partij 'kan' toepassing maken van de nultermijn, maar moet wel motiveren waarom zij dat doet; een automatische toepassing van die nultermijn is in strijd met de discretionaire bevoegdheid; er wordt geen specifieke motivering gegeven waarom de nultermijn wordt toegepast."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 7, 9ter, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en van artikel 3 EVRM.

Hij betoogt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet in het bevel werd opgenomen. Hij verwijst naar zijn uiteenzetting in het annulatieberoep gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing 9ter, meent dat hij gehoord diende te worden en stelt dat de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten vernietigd werden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht voortvloeit. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het bestuur zich, voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel, zich van vergewist heeft dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico uitmaakt op een onmenselijke of vernederende behandeling daar de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Angola.

Zie in die zin het arrest nr. 120.335 van 10 maart 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt."

Bovendien gaat aan het bevel in casu een beslissing vooraf waarbij de medische situatie van verzoeker zorgvuldig werd onderzocht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde m.b.t. de belangenafweging bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat een beslissing 9ter werd genomen op. 10 mei 2016, bij arrest nr. 167.365, onder meer wat volgt:

"De bestreden bevelen bevatten in casu inderdaad geen belangenafweging. Er dient in dit verband echter te worden opgemerkt dat de bevelen werden genomen op dezelfde dag als de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de familiale toestand van verzoekers en meer bepaald de (gezondheid-) situatie van zoon F. en dit alles in rekening werd gebracht vooraleer de bestreden bevelen werden genomen."

Tenslotte blijkt uit het administratief dossier wel degelijk dat bij het nemen van het bevel een onderzoek werd gevoerd naar artikel 174/13 van de vreemdelingenwet. Het volgende werd gemotiveerd:

"(...) Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1. Gezins- en familielevens: betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven (...)*
- 2. Hoger belang van het kind: betrokkene toont niet aan dat hij (schoolgaande) kinderen heeft in België (...)*
- 3. Gezondheidstoestand: De arts-adviseur verklaart in zijn medisch advies d.d. 25.08.2016 dat betrokkene kan reizen.(...)"*

Voor zover verzoeker de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten bekritiseert, dient te worden opgemerkt dat hij geen belang heeft bij die kritiek daar hij niet aantoonde inmiddels het grondgebied vrijwillig verlaten te hebben. Louter ten overvloede blijkt uit het administratief dossier dat er d.d. 17 juli 2015 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal voor openbare dronkenschap. Daags nadien, 18 juli 2015 werd hij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is definitief in het rechtsverkeer aanwezig, waardoor de bestreden beslissing hiervan wel degelijk melding kon maken ter verantwoording van de afwezigheid van de termijn.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of een geldig visum, waardoor het determinerend motief, op grond waarvan de beslissing werd genomen niet wordt betwist. Het enig middel is niet ernstig."

2.3.1. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zich daarin een “synthesenota” bevindt waarin het volgende wordt overwogen:

“(…) Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

- 1. Gezins- en familieleven: betrokkene toont niet aan dat er nog andere gezinsleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder artikel 8 van het EVRM.*
- 2. Hoger belang van het kind: betrokkene toont niet aan dat hij (schoolgaande) kinderen heeft in België. Een verwijdering schaadt overigens het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten*
- 3. Gezondheidstoestand: De arts-adviseur verklaart in zijn medisch advies d.d. 25.08.2016 dat betrokkene kan reizen. (...)”*

Tevens moet worden opgemerkt dat het bestreden bevel werd genomen op dezelfde dag als de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. In deze beslissing, die op dezelfde dag werd genomen en op dezelfde dag aan verzoeker werd ter kennis gebracht, blijkt dat uitgebreid wordt ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoeker, dat wordt aanvaard dat hij een aandoening heeft en dat wordt nagegaan of de behandeling en medicatie voor deze aandoening beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst. Uit het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 182 911 van 24 februari 2017 blijkt dat het beroep tegen deze beslissing verworpen werd. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van verzoeker.

Verzoeker brengt geen gegevens aan inzake een gezins-en familieleven waarmee geen rekening zou zijn gehouden.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad nr. 166 2015 van 21 april 2016 wordt opgemerkt dat dit een arrest betreft waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd omdat de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, genomen op dezelfde datum, vernietigd werd omdat *“ondermeer het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden bij het onderzoek naar de medische toestand van verzoekende partij. Gelet op dit vernietigingsarrest waardoor de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vernietigd werd en aldus met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer werd verwijderd dient derhalve inzake het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten besloten te worden dat niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden - dan wel op welke wijze zij rekening zou gehouden hebben - met de medische toestand van verzoekende partij.”* In casu werd het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verworpen, zodat deze redenering niet opgaat.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.2.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het lijkt niet te kunnen worden uitgesloten dat dit bevel om het grondgebied te verlaten als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt *in casu* derhalve van toepassing. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld. Hierin kan de verwerende partij worden bijgetreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2008/115/EU, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 37).

De Raad stelt evenwel vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. de besluitvorming inzake het afleveren van een terugkeerbesluit, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van de schending van dit hoorrecht door nationale regelgeving zijn vastgesteld.

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de

betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

2.3.2.2. *In casu* voert verzoeker aan dat hij had kunnen aanvoeren wat vermeld staat in zijn middelen gericht tegen de ongegrondheidsbeslissing naar aanleiding van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet: hij had het standpunt van zijn behandelende artsen naar voren kunnen brengen over zijn gezondheidstoestand en over het advies van de ambtenaar-geneesheer dat aan de basis ligt van de ongegrondheidsbeslissing. Verzoeker stelt dat dit mogelijk tot gevolg had kunnen hebben dat de bestreden beslissing niet zou zijn genomen.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker al de medische attesten die hij nuttig achtte, en bijgevolg de visie van zijn behandelende artsen, heeft kunnen voorleggen. Tevens blijkt dat hij een beroep heeft ingediend tegen de beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarin het hem vrij stond om inhoudelijke kritiek te uiten op de motieven van de ongegrondheidsbeslissing, waarvan het advies van de ambtenaar-geneesheer deel uitmaakt. Dit beroep werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 182 911 van 24 februari 2017. Bijgevolg zijn de inhoudelijke bezwaren van verzoeker tegen deze ongegrondheidsbeslissing en het advies dat er deel van uitmaakt, verworpen en toont verzoeker niet aan dat, had hij deze inhoudelijke bezwaren aan het bestuur kenbaar gemaakt of had hij de visie van zijn behandelende artsen over zijn gezondheidstoestand -waarvan het bestuur reeds op de hoogte was door middel van de medische attesten- herhaald, het bestuur niet zou zijn overgegaan tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De schending van artikel 41 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

2.3.2.3. Artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Het motief in de bestreden beslissing in dit verband luidt als volgt:

“Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 18.07.2015.”

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat, waar verzoeker meent dat door de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juni 2014 door het arrest van de Raad nr. 166 214 van 21 april 2016, ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juli 2015 als verwerkt dient te worden beschouwd, hij niet kan worden gevolgd. Het stond verzoeker vrij om ook tegen dit bevel van 18 juli 2015 een beroep in te stellen, maar hij heeft dit niet gedaan. Bijgevolg is dit bevel definitief geworden. Verzoeker toont niet aan dat dit bevel inmiddels werd ingetrokken. Er is geen reden om aan te nemen dat in huidig bestreden bevel niet zou mogen worden verwezen naar dit vorig bevel waaraan verzoeker geen uitvoering heeft gegeven en waartegen hij geen beroep heeft ingesteld.

Er moet worden vastgesteld dat de termijn van nul dagen inmiddels reeds verstreken is en verzoeker het grondgebied nog niet heeft verlaten, zodat verzoeker geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET